

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **K. M.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**

se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2017, čj. OAM-832/ZA-ZA11-P16-2016

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 15. 3. 2017 žalovaný správní orgán neudělil žadateli – žalobci mezinárodní ochranu podle §§ 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění.
2. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že z průběhu správního řízení měl za dostatečně objasněné, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je

skutečnost, že firma, pro kterou měl vykonávat práci na stavbě, mu nezaplatila dohodnuté odměny. On na ni podal stížnost na prokuraturu, poté za ním přišli lidé z dotyčné firmy a vyhrožovali mu s pistolí v ruce, že pokud své oznámení nestáhne, zabijí ho a zakopají. V dalším pak napadené rozhodnutí odůvodňuje nenaplnění azylově relevantních důvodů výše citovaných ustanovení zákona o azylu.

II. Žalobní argumentace

3. Žalobce podal blanketní žalobu, uvedl, že došlo k porušení §§ 2, 3, 50, 52 a 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, má odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu a hrozí mu vážná újma. Soud žalobce vyzval k doplnění žaloby a žalobce tuto řádně doplnil. Uvádí, že je kazašské národnosti i státní příslušnosti, narodil se ve vesnici D. v U., kazašské státní občanství získal v r. 2014 na základě kvót pro etnické Kazachy. Po situaci, kdy mu bylo vyhrožováno s pistolí v ruce, uprchl ke svému strýci, kde pobýval několik měsíců, tam si vydělal peníze na odjezd do Evropy. Do Prahy přicestoval 23. 7. 2016. Dne 1. 8. 2016 odjel do Švédska, odkud ho ale vrátili do ČR, a to 26. 9. 2017. Manželka s dcerou žijí v T. v U.
4. V žalobě dále zmiňuje žalobce svůj důvod opuštění vlasti, jak soud konstatoval v bodě 2, s tím, že žalobce se obává dalšího vyhrožování a útoku ze strany těchto lidí, proto odjel do Evropy. Zdůrazňuje znění § 14a zákona o azylu, zejména skutečnost, že mu hrozí nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. V tomto směru žalobce odkazuje na interpretační vodítko pro výklad tohoto ustanovení v judikatuře ESLP k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, podle něhož je zacházení považováno za ponižující, pokud oběť pokořuje či snižuje anebo jinak u ní vyvolává pocity strachu, úzkosti a méněcennosti, jež mohou zároveň narušit její morální a fyzickou odolnost, nebo pokud donutí oběť k jednání v rozporu s její vůlí či přesvědčením. Žalobce se obává o život a zdraví, neboť mu hrozí napadení a fyzický útok ze strany mužů, kteří mu již dříve vyhrožovali.
5. Žalovaný dle přesvědčení žalobce porušil § 3 správního řádu, neboť nevzal v potaz jeho obavy a současnou situaci v Kazachstánu, nezjišťoval jeho osobní situaci a další skutečnosti, hodné zvláštního zřetele. Žalobce se snaží najít takové místo, které by znamenalo bezpečné zázemí pro něho a jeho rodinu, snaží se najít lepší místo, které by ochránilo rodinu před vážnou újmou, hrozící v Kazachstánu. Odkazuje na Zprávu o stavu lidských práv 2016 – Kazachstán, od americké USDOS, kde se hovoří o velké míře korupce v Kazachstánu, a to i ve fázi soudního procesu, kdy soudci, státní zástupci a jiní úředníci žádají úplatky výměnou za příznivá rozhodnutí, v mnoha trestních i občanskoprávních věcech. Jednotlivci a organizace sice mohou požádat o civilní prostředky v případě porušování lidských práv prostřednictvím vnitrostátních soudů, ale i když ústava a zákon stanoví řešení občanskoprávních sporů, pozorovatelé si všimli, že civilní soudy jsou nespolehlivé a zkažené. I když kazašské zákony upravují délku pracovní doby, přescasů a výši minimální mzdy, objevily se zprávy, že někteří zaměstnavatelé tyto zákony ignorují. S ohledem na korupci pak hrozí, že firma porušující zákony nedostane řádně uloženou pokutu, je proto pravděpodobné, že firma, u které žalobce pracoval, by pomocí úplatku přesvědčila soudce o příznivém rozhodnutí nikoliv pro žalobce, ale pro sebe. Sám žalovaný popisuje v rozhodnutí na základě podkladů, že Kazachstán nelze označit jako zem s vysokým stupněm demokracie, žalobce tak ani neměl možnost obrátit se na soud s tím, že mu bude poskytnuta ochrana před zásady

druhé strany. Žalovaný nepracoval při hodnocení důkazů ve smyslu zásady volného hodnocení, tedy jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Judikát Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) čj. Azs 50/2008 ze dne 31. 10. 2008 hovoří mj. o tom, že pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou, způsobenou nestátními subjekty, nelze na žadateli požadovat, aby se na ně obracel. Žalobce se obrátil z důvodu nezaplacené mzdy na příslušný orgán a tím se pokusil svůj problém vyřešit. Svého návratu do Kazachstánu se tak obává oprávněně, byl pronásledován a bylo mu i vyhrožováno zbraní. Hrozí mu proto vážná újma a přitom neexistuje záruka, že ho kazašské státní orgány ochrání. S ohledem na rozhodnutí NSS ze dne 28. 4. 2009, čj. Azs 11/2009 by mu tedy měla být udělena minimálně doplňková ochrana, jejímž smyslem je udělit možnost legálního pobytu žadateli, kterému není udělen azyl, ale u něhož bylo z taxativně stanovených důvodů § 14a zákona o azylu zjištěno jako neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat návrat do země původu. Žalobce je názoru, že žalovaný porušil i § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť si neopatřil dostatečné podklady a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Správní orgán uvedl ve svém písemném vyjádření ze dne 30. 5. 2017, že k žalobcovu důvodu opuštění země původu je nutno vidět, že žalobcem popsané chování a jednání lidí z firmy, která mu nevyplatila dohodnuté peníze, jistě nebylo motivováno ani rasou, pohlavím, národností, náboženstvím, či příslušností žalobce k určité sociální skupině, nebylo tedy prováděno z azylově relevantních důvodů. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, s tím, že žalobce sdělil sám, že problém s firmou mělo více mužů, kteří také nedostali peníze, skutečnost, že bylo vyhrožováno hlavně žalobci, vysvětlil on sám tak, že on podává stížnost za ostatní a prokuraturu a on mluvil s mistrem ve firmě. Nelze pominout ani to, že se jedná zcela zjevně o soukromé osoby a žalovaný proto konstatuje, že aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu azylového zákona, musí být v souladu s ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu původcem pronásledování státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou.
7. V průběhu správního řízení ve věci však nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by uvedené skutečnosti naznačovaly. Žalobce měl incident, kdy mu údajně vyhrožovali smrtí lidé z firmy, která mu dlužila peníze, řešit příslušnými právními prostředky, které mu dává země jeho státní příslušnosti k dispozici. Uvedl, že na prokuraturu podal stížnost kvůli nezaplacení dohodnuté mzdy, následné vyhrožování ze strany firmy však už státním orgánům nenahlásil a věc vyřešil velmi radikálně, odchodem z vlasti. Nevyužil tak všech možností k ochraně svých práv a na základě zjištěných informací nelze hovořit o tom, že by došlo v jeho případě k pronásledování prováděnému, podporovanému nebo trpěnému kazašskými státními orgány či bezpečnostními složkami. V případě popisovaného incidentu se jedná o konflikt mezi soukromými osobami, resp. žalobcem jako soukromou osobou a podnikatelským subjektem, firmou, vyvolaný finančním motivem, v žádném případě se nejedná o projev kazašské oficiální politiky.

8. Žalovaný dále uvádí, že Kazachstán sice nelze označit za zemi s vysokým stupněm demokracie, vyskytují se i problematické případy v oblasti dodržování lidských práv, jak však vyplynulo ze správního spisu, nelze bez dalšího tvrdit, že by státní orgány Kazachstánu žalobci neposkytly v případě potřeby náležitou ochranu, a to právě z důvodů zákonem o azylu taxativně vymezených. V průběhu správního řízení žalobce uvedl, že na prokuratuře se jej ptali na telefonní číslo mistra, osobní údaje, měli mu oznámit, že věc vyšetří. Dále uvedl, že neměl žádné informace o tom, jak prokuratura v případě postupovala, vypnul si telefon a neměl žádné zprávy. Uváděné vyhrožování nikde nenahlásil. Z uvedeného tak vyplývá, že na prokuratuře přijali žalobcovu stížnost standardním způsobem a jen proto, že žalobce nemá žádné informace o tom, jak v jeho věci dále postupovali, zajisté i proto, že poté vycestoval ze země původu, nelze usuzovat, že jeho stížnost nebyla řádně šetřena, či že bylo nespravedlivě postupováno, tím méně z azylově relevantních důvodů.
9. Po prostudování správního spisu a informací o Kazachstánu nelze bez dalšího považovat za prokázané tvrzení žalobce, že si je jistý, že ti lidé z firmy mají vlivné známé a mohou soud podplatit, jedná se o pouhé spekulace a nepodložené domněnky žalobce. Ten se neobrátil na státní orgány země a nelze proto usuzovat, že by mu nepomohly. Konečně, žalobce ani neuvedl, že by mu již někdy byla pomoc ze strany státních orgánů odmítnuta.
10. Neudělení doplňkové ochrany žalovaný podrobně odůvodnil ve svém rozhodnutí, obavy žalobce považuje za neodůvodněné a jeho námitky o jednostranném posuzování azylového příběhu za spekulativní. Ohledně informací o Kazachstánu žalovaný uvádí, že se s nimi žalobce odmítl seznámit a žádné návrhy v tomto směru nepodal. Napadené rozhodnutí je dle přesvědčení správního orgánu souladné se zákonem o azylu i správním řádem, navrhuje proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem účastníků řízení.
12. Soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.
13. Ze správního spisu plyne, že **dne 4. 10. 2016** poskytl žalobce žalovanému údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, uvedl, že je státním příslušníkem Kazachstánu, kazašské národnosti, vyznání islám, nebyl nikdy politicky angažován, je ženatý. Manželka a dcera žijí v T., v U. Žalobce žil naposledy v A., asi rok, v březnu 2016 odjel do K., v A. si vyřídil vízum a odletěl do Běloruska. Tam přisedl na letadlo do Prahy, 23. 7. 2016. Zde zůstal do 1. 8. 2016 a odjel autobusem do Švédska. 26. 9. 2016 ho vrátili do ČR. Ve Švédsku požádal o azyl, ale protože měl vízum do ČR, byl vrácen. Jako důvod o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že pracoval na stavbě v Kazachstánu, od r. 2014, domluvil si práci s mistrem za 5 mil. tenge, práci odvedli, ale dostali jen 2 mil. tenge. Napsal proto žádost a šel k soudu, že nedostali 3 mil. tenge. Oni se o tom ale dozvěděli, přišli a vyhrožovali pistolí. Žalobce dostal strach, odjel k bratrovi do jiné části A., pak ti lidé přišli k jeho kamarádům a ptali se po něm, byli ozbrojeni, kamarády napadli, jeden

byl v nemocnici. Ze strachu sdělili jeho dřívější adresu, on odjel do K. a manželku s dcerou poslal do T. Báł se, nechodil ani ven, vyřídil si vízum a odjel.

14. V rámci pohovoru dne 4. 10. 2016 žalobce sdělil, že ti lidé mu řekli, že musí odvolat tu stížnost, kterou dal na soud, pokud to neudělá, zabijí ho, on to ale nestáhl. Dostal strach a utíkal, neměl čas se tím dále zabývat. Co je se stížností, neví, vypnul si telefon, ti lidé mají vlivné známé a mohou soud podplatit. K dotazu žalovaného, proč jim byla odmítnuta dohodnutá odměna za práci, žalobce uvedl, že člověk, s nímž práci domluvili, měl i jiné stavby, řekl, že více peněz nemá, že musel zaplatit i ostatním dělníkům. Měli smlouvu od počátku podepsanou, bylo v ní vše, včetně konečné částky, uvedeno. Půrácе byly ukončeny asi v únoru 2016. Stížnost podal 12. 3. 2016, do té doby jednal s mistrem, ten mu ale řekl, že musel zaplatit i ostatním a ať si dělá, co chce. S dalšími šel na prokuraturu, ukázali papíry o splnění práce, ptali se jich na telefonní číslo mistra, osobní údaje, řekli, že vyšetří, co je to za firmu, co dělá. On si myslí, že do firmy zavolali, co se stalo, protože za dva dny za ním přišli lidé od mistra. Přišli za ním, protože on byl předák skupiny a tuto práci domlouval. V té době již pracoval na jiné stavbě, přišli, a vyhrožovali s pistolí. Jeden z nich byl z ochranky, další dva neznal. Chtěli, aby vzal tu stížnost zpět. Manželka má známého, který pracuje jako kuchař ministra a slíbil, že má známé na prokuratuře, ale asi nepomohl, žalobce nic takového necítil, proto utekl. Těm lidem řekl, že vezme stížnost zpět, ale neudělal to, dostal strach, něco podobného zažil poprvé. Říkal jim, že jemu nejde o peníze, že to je pro ostatní dělníky, jeho lidi. Později ti lidé navštívili jeho kamarády a ti ze strachu sdělili jeho adresu. Dostal strach a odjel do K., rodinu poslal do T. Když mu vyhrožovali, dostal velký strach, možná ho sledují i zde. K. je 200 km daleko, odjel ke strýci. Zůstal tam 4 měsíce, neměl peníze, strýc pracuje v supermarketu, ale vydělal si tam málo, dlouho musel spořit na cestu. V K. problémy neměl, mohl by tam žít, ale málo tam platí a pronájem bytu je drahý. Většinou tam žijí Rusové a ti by nechtěli, aby tam pracoval. V T. u rodičů manželky žijí v 1 + 1, tam by pro něho nebylo místo. Žije tam ještě mladší sestra manželky, žalobce má kazašský pas a nikdo by ho tam nezaměstnal. Ani manželka to tam nemá jednoduché, je občankou Kazachstánu. Odjet do Evropy mu poradil spolužák, který odjel do Švédska před pěti lety, byl jeho soused a komunikuje s ním, říkal mu, že je tam dobře. V A. mu jednou ukradli i auto, není to tam dobré, jsou tam narkomani, nepořádek, nechce tam žít. Do ČR mu vyřídil vízum jeden známý za 500 USD, vízum do Švédska je dražší, na to neměl peníze. Oba státy jsou v Evropě, plánoval zde zůstat trvale. Z Kazachstánu je zklamaný, chtěl by sem přivést i svoji rodinu. Měl v plánu žádat o azyl, neboť měl jen turistické vízum. K razítkům z Uzbekistánu ve svém pasu žalobce sdělil, že mu tam zemřela babička, jeli autem na pohřeb. Z Uzbekistánu do Kazachstánu začal jezdit asi v r. 2008, měl povolení k pobytu, v r. 2014 se stal občanem Kazachstánu, musel vrátit uzbecký pas. Občanství dostal na základě kvót pro etnické Kazachy, měli dostat i nějakou podporu, ale byli oklamáni. Chtěl by dostat azyl a žít zde se svojí rodinou, chybí mu, cítil se dobře ve Švédsku, cítí se dobře i tady, dostal, co potřebuje k běžnému životu, policie jedná dobře a pomohla mu.
15. Dne 5. 1. 2017 byl žalobce seznámen se shromážděnými podklady o zemi původu, uvedl, že se s nimi podrobněji seznamovat nechce, jeho známí v Kazachstánu jsou v ohrožení, a kdyby se vrátil, bude ohrožen taky.
16. **Zákon o azylu** upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
17. V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.
18. Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
19. V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem
- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11.
20. Po přezkoumání věci soud konstatuje, že žalobou namítaná pochybení správního orgánu neshledal. Žalobní námitky směřují prakticky zejména do naplnění podmínek § 14a zákona o azylu. Jak soud uvádí v bodě 16. znění ustanovení § 12 zákona o azylu, je patrné ze všech výše uvedených skutečností, že žalobce tyto podmínky nesplňuje, neboť nesdělil nic, z čeho by bylo možné vyvodit, že by mohl být pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, či že by mohl mít odůvodněný strach

z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má (písm. a) a b). Žalovaný v tomto smyslu poukázal na skutečnost, že výčet výše uvedených důvodů je v daném ustanovení taxativní a potíže s lidmi od firmy, v níž žalobce pracoval, takovými nejsou a být nemohou. S takovým závěrem se soud mohl pouze ztotožnit, uvádí, že žalovaný se i v tomto oddílu posouzení věnoval potížím žalobce s tím, že připomněl, že žalobce měl finanční problém se svým zaměstnavatelem, resp. firmou, pro kterou vykonal smluvené práce, za které však neobdržel plnou odměnu, což ohlásil na prokuratuře. Pokud mu následně lidé od firmy vyhrožovali, toto již nikde nenahlásil a opustil zem. Žalovaný uzavřel, že na prokuratuře přijali stížnost žalobce standardním způsobem a z ničeho nelze usuzovat, že tato nebyla řádně šetřena, když sám žalobce sdělil, že nic dalšího neví, neboť si vypnul telefon a odjel. Vše další, tedy žalobcovy úvahy o možném podplacení či o tom, že by mu nebylo pomoheno, je pouze ve sféře spekulací, ničím nepodložených a ani soud nemůže učinit jiné stanovisko. Odkaz správního orgánu na rozhodnutí NSS ze dne 11. 3. 2004, čj. 6 Azs 8/2003 je v daném případě zcela na místě, když soud zde řešil případ, kdy žadatel neučinil žádné další kroky k využití všech prostředků, které právní řád země k ochraně práv občanů a jejich svobod poskytuje..., neboť takový závěr, dle přesvědčení soudu, je zcela na místě aplikovat i v daném případě. Není pak zcela bezpředmětné učinit závěr i v tom smyslu, že žalobcem uváděný důvod není zřejmě jediným, který ho vedl k opuštění Kazachstánu, neboť se v průběhu správního řízení sám vyslovil i o tom, že v zemi se mu nelíbí, je tam nepořádek a měl proto snahu dostat se do Evropy a žít zde i se svojí rodinou.

21. Ze znění ustanovení § 13 a § 14b) zákona o azylu je pak zcela patrné, že podmínky těchto ustanovení žalobce nesplňuje, neboť v průběhu správního řízení se o žádné blízké osobě, která by byla žadatelem o mezinárodní ochranu v ČR, či EU, nezmínil. Na str. 6 – 7 a 9 žalobou napadeného rozhodnutí proto nenaplnění podmínek těchto ustanovení žalovaný vypořádal v souladu se zákonem o azylu a bezchybně.
22. Soud dále připomíná, že žalobce v žalobě neuváděl, že by dle svého přesvědčení sděloval žalovanému jakékoliv skutečnosti, hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu, přesto soud konstatuje, že na str. 7 žalovaný vypořádal i tuto správní úvahu, v níž argumentoval tím, že podmínky tohoto ustanovení naplněné neshledal z důvodu, že žalobce je zdravý, dospělý, plně právně způsobilý, schopný pracovat a zajišťovat si své životní potřeby samostatně. Se závěrem správního orgánu, že u žalobce nebyly shledány ani jiné důvody, které by mohly vést k udělení tzv. humanitárního azylu, pak soud souhlasí, neboť takové důvody ani sám neshledal.
23. Jak výše uvedeno, žalobní námitky směřují zejména k nedostatečnému zhodnocení toho, že žalobce je v případě návratu do země původu ohrožen nebezpečím vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. V tomto směru však žalovaný těžil pro zhodnocení vážnosti tvrzené hrozby z dostatečných a objektivních podkladů, které shromáždil a s nimiž žalobce dne 5. 1. 2017 seznámil. Tyto jsou rovněž citovány na str. 9 žalobou napadeného rozhodnutí. Jak již rovněž výše uvedeno, žalovaný nezastíral, že z těchto podkladů plyne, že Kazachstán není státem s vysokým stupněm demokracie, naopak, lze konstatovat, že v zemi se vyskytují i určité problémy v oblasti dodržování lidských práv, avšak rovněž nelze bez dalšího tvrdit, že se jedná o zemi, v níž by státní orgány v případě potřeby neposkytly žadateli náležitou ochranu. Žalobce podal své oznámení na neproplacenou odměnu od firmy, již vykonal smluvené

práce, na prokuraturu, tento státní orgán stížnost řádně přijal. Na jakoukoliv další reakci státního orgánu žalobce nečekal, o další vyřízení věci nic neví, jeho spekulace o možném podplacení a řádném nevyřízení věci jsou tedy pouze hypotetické, ničím nepodložené a pro jakékoliv tvrzení o možných problémech, které by tento státní orgán způsobil, tak nic nevypovídající. Žalobce naopak vypověděl, že vypnul telefon, odjel do jiného města k příbuzným a jím udávané výhrůžky ze strany firmy nikde nesdělil ani neoznámil. Z uvedených skutečností proto, dle přesvědčení soudu, nelze jakkoliv dedukovat jakékoliv azylově relevantní ohrožení, neboť ustálená judikatura v obdobných případech jednoznačně žádá, aby žadatel využil všech dostupných prostředků možné ochrany země původu, jak soud již uvedl v bodě 17. Žalovaný zde argumentoval poznatky ze zprávy MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2015, Kazachstán, ze dne 13. dubna 2016, soud pak doplňuje, že Informace OAMP MV ČR z října 2016 hovoří v oddílu Bezpečnostní a politická situace v zemi o republikánském zřízení země, kdy od nabytí nezávislosti v r. 1991 je výkonná moc koncentrována v rukou prezidenta, v zemi proběhly parlamentní volby v r. 2016 a prezidentské volby v r. 2015. V zemi neprobíhá ozbrojený konflikt, civilní vláda efektivně kontroluje ozbrojené složky země. V r. 2014 došlo k ustavení Národního preventivního mechanismu, úřadu, působícího pod Úřadem ombudsmana pro lidská práva, monitorujícího případy mučení a týrání. Kazachstán je členem OSN a přistoupil k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod, podle ústavy je možné udělit trest smrti pouze za spáchání teroristického činu s oběťmi a za činy spáchané v době války. Podklad popisuje určité problémy, které s vývojem demokratických institutů v zemi panují, nicméně i přes popisovanou korupci ve státě fungují běžné státní orgány. Tím, že se na ně žalobce vůbec neobrátil, ač stížnost na prokuraturu podal, zůstává jeho názor o tom, že by mu nemusely vyjít řádně vstříc, pouze v oblasti spekulací, jeho tvrzení tak není a nemůže být azylově relevantní. Žalobním námitkám, směřujícím k naplnění podmínek § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu tak nelze vyhovět.

24. Po přezkoumání věci tedy dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, soud ji proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

25. Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný správní orgán – žalovaný – náhradu nákladů řízení neúčtoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 22. říjen 2018

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně